

Studentův zápisník, kapitola 1. : Kopačky

Ostrava je úplně obyčejné město, kde žijí lidé svým průměrným životem. Obyčejným životem zde žijí havíři, prodavačky, revizoři a bohužel i studenti.

Řekla mi: „Viš, já už tě asi nemiluju!“ Tuto větu jsem od Markéty čekal už týden. Když přijela z dovolené, byla nějaká divná. „Tak to je konec?“ Tuto otázku jsem vůbec nemusel pokládat. „Asi jo.“ Nesnáším nějaké srdcervné scény a tak jsem jenom řekl: „Užívej si života, sbohem.“

Moje kroky směřovaly do Formanky, což je naše místní „studentská“ hospoda. Kamarádi už tu byli. Vytáhl jsem svoje L&M, hodil je na stůl a objednal si pivo. „What's up dude?“ „Ale nic, vona mi zahla, chápeš to?“ Patrik byl v klidu: „No a co, deš neska do Sklepa.“ „Asi jo.“ „Hele Paťas, neviděls dneska Čechiho?“ „Neviděl.“

Prázdniny se chýlí ke konci, ztratil jsem holku, je strašná nuda.

„Come on baby, light my fire!“ repráky jely naplno. Na parketu se to hemžilo. Na to, že se jde zítra do školy, jsou všichni nějak moc čilí. Zapálil jsem si a oddával se alkoholovému opojení. „Čau nechceš si zatsat?“ skrz kouř stoupající z mé cigarety jsem zahlédl holku. Na chvíli mě přepadla myšlenka, že bych jí mohl sbalit, ale po mých zkušenostech jsem ji odpálkoval: „A za kolik jdeš?“ „Ty si blbej.“ Na nic víc se nezmohla. Dvě v noci. Už bych měl jít domů. Dneska jdu do školy, sakra